

Harangzúgás

A Makó-Belvárosi Református Egyházközség Hirlevele

„Ébredj fel, aki alszol ... és felragyog neked a Krisztus.” Efézusi levél 5,14

Pál apostol húsvétja - találkozás a Feltámadottal

Olvasandó: Apostolok Cselekedetei 9,1-9

Ez a leírás többször elénk kerül az Újszövetségben. Amit most Lukács tollából olvastunk, arról aztán maga Pál is sokszor beszél. Jeruzsálemi elfogatásakor mondott beszédében, mikor majdnem meglincselik, aztán a kétéves cézareai fogsága alatt, mikor Agrippa király előtt tesz bizonyosságot. De ír erről a leveleiben is. Nagyon fontos neki ez a történet. Mindig elmondja benne, hogy ki volt ő azelőtt, mi minden volt! Volt széleskörű műveltsége, volt magabiztos istenismerete, volt erős akaratú és dinamikus személyisége, hitérvényesítő elszántsága. Tarsusban született és nevelkedett, ahol magába szívta a görög-római műveltséget, tudott görögül, bizonyára latinul is, ismerte a kor tudományait. De ifjúkorában gazdag zsidó szülei elküldték tanulni Jeruzsálembe, a legtekintélyesebb rabbi, Gamáliél iskolájába, hogy igazi farizeusi hit- és törvényismeretet sajátítson el. S mindehhez valóban ott volt benne a buzgalom, a személyiségéből fakadó elszántság és aktivitás: Majd megmutatom én Istennek, milyen jó vagyok, nem kell aggódnia, majd én érvényesítem az akaratát! Volt ismerete és tudománya, meg volt győződve arról, hogy ismeri Istent, és közömbösséggel, érdektelenséggel, világiassággal igazán nem vádolhatóan meg, volt benne az elszántság is, hogy a vélt isteni akaratot érvényre juttassa.

De mindig leírja azt is, ami vele történt, ott a damaszkuszi úton. Két dologról beszél: fényről és hangról. Először mennyei fényről, ami számára csupa-csupa veszteséget hoz. Kezdve az-
zal, hogy buzgó sietségében hirtelen mintha falba ütközne. Oda a lendület, az emberi erő semmivé lesz. Aztán lezuhan a földre, az út porába, és oda a nagy magabiztosság is. És megvakul. Ő, aki azt gondolta, hogy olyan jól látja, ismeri Istent, hogy meg tudja ítélni a másik embert, annak kegyességét vagy bűnösségét, és annyira tudja a saját hitét, most elveszít minden látást. De valóban veszteség mindez?

Mert aztán megszólal a hang, és megtörténik a találkozás. Amit csak így képes meghallani, ami csak így történhet meg. Saul, Saul! Én vagyok Jézus... Elé áll, és a nevéen szólítja őt. Aki azt hitte, ismer és kézben tart, hitet, önmagát, másokat, Istent – most megtudja, mert átéli, hogy „ismerve van, tartva, hordozva és most megállítva van”. Megszólíttatik. Saul, hova rohansz? Mondd, mégiscsak mit csinálsz?

Bizony, ez nem valami elvont dolog, egy elmélkedő okoskodás, hanem fizikailag is valószínű megtapasztalás. Ilyen az, mikor minket megállít az Úr. És ez bizony nagyot üt.

Mert kiderül az eddigi vakság, süketség, lepleződik, hogy mit ér az emberi erő, a sok ezt tudom meg azt tudom, erre meg arra vagyok képes, ezt meg azt tudom felmutatni ...

Bizony nagyot üt, és Saul vakon, elgyengülve, mások által vezetve érkezik meg Damaszkuszba, hogy aztán magányosan a sötétben böjtölve üljön három napon át. De Pálnak ez a harmadnapra volt a feltámadás, ez lett az ő húsvétjává. Mert ugyan nem lát, és nem érvel harsogva, mint szokott, nem halad előre erélyesen a futott utakon – de mégis most kezd látni, és elindulni belül, önmagában.

Mégis ajándék mindez a veszteség, mert immár látja azt, aki elé állt: „Én vagyok Jézus!” Az Úr beszélget vele, s ő imádkozik. Hirtelen ráér, nincs más, rohanás és buzgó tevékenység helyett, önmagán dolgozik.

Meglát hiányokat, bűnöket, látja az életét. Megvall bűnt, tévedést, önigazságot, a sok Istennél fontosabbat. A hirtelen támadt vákuumban, hiányban, veszteségben az űrt, amibe taszítva lett, betölti Isten jelenléte, Krisztus közelsége.

Olyan ez, mint valami tavaszi nagytakarítás. Pál „nagytakarít”. Pontosabban Jézus bement hozzá, és letépi az átláthatatlanul koszos függönyöket, kiszellőzteti az állott levegőt, azt az embert, aki

valójában csak körbe futkosott önmagában, kiszabadítja, és igazi életútnak indítja.

Bizonyára tudjuk mind, ki és mi lett Saulból: Pál apostol! Aki öldökléstől lihegő farizeusként üldözte a Krisztus egyházát, az lett méltóvá és képessé, hogy a feltámadás és örök élet evangéliumát szertevigye Kisázsiaiban, el egészen Európáig. Önmagával telve alkalmatlan volt, de összetöretve és újraépülve alkalmassá lett halál helyett életet hordozni.

Az ő története most minket kérdez.

Mi vajon már húsvét után vagyunk-e? Van-e már saját húsvéti történetünk? Ismerjük-e az élő Jézust? Megéltük-e már az életünkbe vakítóan bevilágító, mégis látásra gyógyító fényét?

S mit tudunk kezdeni az élő Istenbe ütközéseinkkel? Amikor megállít, és azt mondja: Beszél-nem kell veled.

Néven szólít és megkérdezi: Mondd, mégiscsak mit csinálsz? Hová tartasz? Mit csinálsz az életeddel? Ismersz-e engem igazán? Én vagyok az, az élő Jézus. Ámen.

Ünnepi alkalmaink

Április 2-án, nagycsütörtökön, délután 5 órától istentisztelet lesz a gyülekezeti teremben.

Április 3-án, nagypénteken, délelőtt 10 órától istentisztelet lesz a gyülekezeti teremben.

Április 4-én, nagyszombaton délután 4 órától nőszövetségi bibliaóra lesz a gyülekezeti teremben.

Április 5-én, húsvét I. napján 10 órától úrvacsorás istentisztelet lesz a templomban.

Április 6-án, húsvét II. napján 10 órától úrvacsorás istentisztelet lesz a templomban.

Kérjük, hogy aki szeretne otthonában úrvacsorázni, jelezze ezt a szándékát a Lelkészi Hivatal felé!

A Lelkészi Hivatal április 2-án, 3-án és 7-én zárva tart.

Lelkészi Hivatal

6900 Makó, Kálvin tér 3. Tel.: 30/791-7139

Hivatali órák:

- Hétfőn és csütörtökön: 13,00-16,00
- Kedden, szerdán és pénteken: 9,00-13,00

A Magyarországi Református Egyház
technikai száma: 0066

Gyülekezetünk bankszámlaszáma:
10918001-00000060-34620014

Mindenkinek áldott húsvétot kívánunk!